

Datum van inontvangstneming : 24/09/2025

Zaak C-556/25*

**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig
artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van
Justitie**

Datum van indiening:

19 augustus 2025

Verwijzende rechter:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (Slowakije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

21 juli 2025

Verzoekende partij:

Haluška, s.r.o.

Verwerende partij:

Okresný úrad Ružomberok, katastrálny odbor

* Procestaal: Slowaaks.

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Verzoek om een prejudiciële beslissing dat is ingediend in het kader van een geschil betreffende de toetsing van de rechtmatigheid van een door verweerder vastgestelde maatregel. De verwijzingsbeslissing berust op de twijfels die bij de verwijzende rechter zijn gerezen ten aanzien van de uitlegging van artikel 8, leden 1 en 3, gelezen in samenhang met artikel 9, lid 1, van richtlijn 2019/944 in een procedure tot vestiging van een erfdienstbaarheid, die verband houdt met maatregelen die tot doel hebben om de economische activiteit in de energiesector en de toegang tot de markt aanzienlijk te vergemakkelijken.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële vragen

Uitlegging van artikel 8, leden 1 en 3, gelezen in samenhang met artikel 9, lid 1, van richtlijn 2019/944

Prejudiciële vragen

1. Vallen nationale regelingen waarbij de nationale wetgever kleine elektriciteitsproducenten die werkzaam zijn op grond van een vereenvoudigde procedure in de zin van artikel 8, lid 3, van richtlijn (EU) 2019/944 van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2019 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot wijziging van richtlijn 2012/27/EU (herschikking), automatisch uitsluit van de uitoefening van de bij nationaal recht erkende rechten uit hoofde van erfdienstbaarheden die de uitoefening van een economische activiteit op energiegebied vergemakkelijken, terwijl andere elektriciteitsproducenten die rechten wel kunnen uitoefenen, binnen de werkingssfeer van het Unierecht, gelet op artikel 194, lid 1, onder a), van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en artikel 8, leden 1 en 3, en artikel 9, lid 1, van voornoemde richtlijn?

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord: moet artikel 8, leden 1 en 3, gelezen in samenhang met artikel 9, lid 1, van richtlijn (EU) 2019/944 van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2019 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot wijziging van richtlijn 2012/27/EU (herschikking), aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan nationale regelingen waarbij de nationale wetgever kleine elektriciteitsproducenten die werkzaam zijn op grond van een vereenvoudigde procedure in de zin van artikel 8, lid 3, van voornoemde richtlijn automatisch uitsluit van de uitoefening van de bij nationaal recht erkende rechten uit hoofde van erfdienstbaarheden die de uitoefening van een economische activiteit op energiegebied vergemakkelijken, terwijl andere elektriciteitsproducenten die rechten wel kunnen uitoefenen?

Nationaal recht

Zákon č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. marca 2022 (wet nr. 251/2012 inzake energie en tot wijziging en aanvulling van bepaalde wetten, in de versie die van toepassing was tot en met 31 maart 2022).

In § 6, lid 1, is bepaald: „Activiteiten in de energiesector mogen alleen worden verricht op grond van en in overeenstemming met een vergunning of een bevestiging dat is voldaan aan de geldende kennisgevingsplicht.”

In § 6, lid 2, is bepaald: „Behalve in het geval van de in lid 4 bedoelde activiteiten is een vergunning vereist voor

- a) de opwekking, transmissie, distributie of levering van elektriciteit,
- b) de activiteiten van een organisator van de kortetermijnmarkt voor elektriciteit,

[...]

- h) de activiteiten van een inkoop eenheid voor elektriciteit.”

In § 6, lid 4, onder a), is bepaald: „Voor de volgende activiteiten is geen vergunning vereist:

- a) de opwekking en levering van elektriciteit met behulp van installaties voor de opwekking van elektriciteit met een totaal geïnstalleerd vermogen van hoogstens 1 MW [...].”

In § 6, lid 5, is bepaald: „Personen die activiteiten verrichten waarvoor overeenkomstig lid 4 geen vergunning vereist is, zijn gehouden om de bevoegde autoriteit binnen 30 dagen in kennis te stellen van de aanvang, de beëindiging of de wijziging van dergelijke activiteiten [...]. De autoriteit bevestigt dat aan voornoemde kennisgevingsplicht is voldaan op grond van een document waarbij de uitoefening van de bedrijfsactiviteit wordt toestaan. De autoriteit wijzigt de bevestiging van nakoming van de kennisgevingsplicht of trekt deze in, indien blijkt dat de bevestiging is afgegeven op basis van onjuiste gegevens of incorrecte informatie of wanneer de voorwaarden waaronder de bevestiging is afgegeven zijn gewijzigd.”

In § 11, lid 1, is bepaald: „Voor zover dat noodzakelijk en in het algemene belang is, mag de vergunninghouder of een door hem gemachtigde persoon

- a) andermans terrein en installaties betreden, voor zover dat nodig is voor de verrichting van de toegestane activiteiten en indien dat geschiedt op de daarvoor vereiste wijze,

b) met inachtneming van de milieuvorwaarden bomen en andere planten verwijderen en snoeien wanneer deze een gevaar vormen voor de veiligheid of de betrouwbaarheid van de werking van energievoorzieningen, tenzij dit op eerder verzoek reeds is gedaan door de eigenaar [...]

c) grasland aanpassen, met inachtneming van de milieuvorwaarden,

[...]

f) op andermans terrein buiten de bebouwde kom van de gemeente elektriciteitsleidingen leggen en elektriciteitsvoorzieningen van het transmissie- en distributienetwerk, gaspijpleidingen en gasvoorzieningen van dat netwerk, reservoirs en apparatuur voor de bescherming ervan alsook ter preventie van ongevallen of incidenten en ter verlichting van de gevolgen daarvan bij de bescherming van het leven, de gezondheid en de eigendommen van personen oprichten; bij het verlenen van toestemming voor een dergelijke oprichting stelt de bouwautoriteit een besluit vast ten aanzien van de voorwaarden waaronder het bouwwerk op andermans terrein mag worden opgericht en geëxploiteerd; het recht van de aannemer om het bouwwerk op te richten ontstaat zodra het besluit onherroepelijk is geworden,

g) op andermans onroerend goed toegestane werkzaamheden aan elektriciteits- of gasinstallaties uitvoeren ten behoeve van de goede werking van installaties of netwerken waarvan de aanleg is toegestaan krachtens de bepalingen van het bouwrecht.”

In § 11, lid 8, is bepaald: „De verplichtingen die voortvloeien uit de rechten van lid 1 vormen erfdienstbaarheden die betrekking hebben op de eigendom van onroerende goederen. Om inschrijving in het kadaster kan worden verzocht door de vergunninghouder.”

In § 11, lid 11, is bepaald: „De uit de erfdienstbaarheden voortvloeiende rechten berusten bij de vergunninghouder. Bij verandering van vergunninghouder gaan de uit de erfdienstbaarheden voortvloeiende rechten over op de nieuwe vergunninghouder.”

Zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (wet nr. 40/1964 tot vaststelling van het burgerlijk wetboek, zoals gewijzigd bij latere bepalingen; hierna: „burgerlijk wetboek”).

In § 151n, lid 1, is bepaald: „Naar aanleiding van de vestiging van een erfdienstbaarheid wordt de landeigenaar aldus ten gunste van een ander beperkt dat hij gehouden is om bepaalde handelingen te dulden, zich van bepaalde handelingen te onthouden of bepaalde handelingen te verrichten. De uit een erfdienstbaarheid voortvloeiende rechten houden verband met de eigendom van een specifiek terrein of komen toe aan een concrete persoon.”

In § 151o, lid 1, is bepaald: „Erfdienstbaarheden worden bij schriftelijke overeenkomst, bij besluit van een bevoegde autoriteit of van rechtswege gevestigd [...]. Om het met een erfdienstbaarheid overeenstemmende recht te verkrijgen is een inschrijving in het kadaster vereist.”

In § 151o, lid 3, is bepaald: „Indien de eigenaar van een pand niet tegelijkertijd eigenaar is van het aangrenzende terrein en de toegang tot het pand niet op een andere wijze kan worden verzekerd, kan de rechter op verzoek van die eigenaar te zijnen behoeve een erfdienstbaarheid van overpad over dat terrein vestigen.”

In § 135c, leden 1 tot en met 3, is bepaald:

„1. Wanneer iemand op andermans terrein een pand opricht zonder daartoe gemachtigd te zijn, kan de rechter op verzoek van de landeigenaar beslissen dat het pand moet worden verwijderd op kosten van degene die het heeft opgericht.

2. Indien de verwijdering van het pand haar doel voorbijschiet, gelast de rechter om de eigendom van het pand tegen vergoeding over te dragen aan de landeigenaar, op voorwaarde dat die daarmee instemt.

3. De rechter kan de verhouding tussen de landeigenaar en degene die het pand heeft opgericht ook op andere manieren regelen, met name door tegen vergoeding de voor de uitoefening van de eigendom van het pand vereiste erfdienstbaarheid te vestigen.”

Zákon č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov [wet nr. 162/1995 inzake het kadaster en de inschrijving van de eigendom en andere rechten op onroerende goederen (wet op het kadaster), zoals gewijzigd]

In § 34, lid 1, is bepaald: „Rechten op onroerende goederen [...] die van rechtswege zijn ontstaan, gewijzigd of tenietgegaan worden in het kadaster ingeschreven op basis van officiële documenten en andere stukken [...]”

In § 35, lid 1, is bepaald: „De districtsautoriteit verricht de inschrijving zonder dat daarom hoeft te worden verzocht of, subsidiair, op verzoek van de eigenaar of een andere gemachtigde [...]”

Unierecht

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie; artikel 194, lid 1, onder a).

Richtlijn (EU) 2019/944 van het Europees Parlement en de Raad van 5 juni 2019 betreffende gemeenschappelijke regels voor de interne markt voor elektriciteit en tot wijziging van richtlijn 2012/27/EU (hierna: „richtlijn interne markt elektriciteit”): overwegingen 2, 6, 11, 12, 14 en 79, artikel 8, leden 1 en 3, en artikel 9, lid 1.

Aangehaalde rechtspraak

Unierechtspraak

Arrest van 7 november 2019, UNESA e.a., gevoegde zaken C-105/18 tot en met C-113/18, EU:C:2019:935, punt 49.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoekster, een kleine elektriciteitsproducent die werkzaam is op basis van een vereenvoudigde procedure in de zin van artikel 8, lid 3, van de richtlijn interne markt elektriciteit, is op grond van een uitlegging van het nationale recht de toegang ontzegd tot de erfdienstbaarheden die bij wet worden toegekend aan elektriciteitsproducenten die werkzaam zijn op basis van een vergunning in de zin van artikel 8, lid 1, van voornoemde richtlijn en heeft in dat verband niet de mogelijkheid om een dergelijke vergunning aan te vragen.
- 2 Op grond van een bevestiging van de Úrad pre reguláciu siet'ových odvetví, de nationale regelgevende instantie voor de netwerkindustrie, waarbij is bevestigd dat verzoekster op 20 oktober 2014 heeft voldaan aan haar kennisgevingsplicht in de zin van § 6, lid 4, van de zákon č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. marca 2022 (wet nr. 251/2012 inzake energie en tot wijziging en aanvulling van bepaalde wetten, in de versie die van kracht was tot en met 31 maart 2022; hierna: „energiewet”) en dat zij dat heeft gedaan ten aanzien van activiteiten die worden bedoeld onder a) van voornoemde bepaling, exploiteert en produceert zij sinds 15 oktober 2014 elektriciteit met een geïnstalleerd vermogen van 0,0975 MW.
- 3 Op 6 december 2021 heeft verzoekster overeenkomstig § 34, lid 1, en § 35 en volgende van de hierboven genoemde wet op het kadaster, gelezen in samenhang met § 11, lid 1, onder a) tot en met g), van de energiewet, verzocht om vestiging van een erfdienstbaarheid bestaande in het recht om op onroerende goederen waarvan zij niet de eigenares is technische netwerken aan te leggen op het aangewezen gebied van de bestaande beschermingszone en om daar toegestane handelingen te verrichten voor zover dat nodig is om de werking van het systeem of het netwerk te waarborgen.
- 4 Verweerder heeft bij de vaststelling van de wettelijke maatregel van 4 februari 2022 (hierna: „bestreden maatregel”) geweigerd om de erfdienstbaarheid in te schrijven in het kadaster op grond dat een erfdienstbaarheid overeenkomstig § 11,

lid 1, van de energiewet alleen op andermans terrein kan worden gevestigd ten gunste van een onderneming waaraan overeenkomstig artikel 6, lid 2, van de wet een vergunning is verleend om werkzaamheden in de energiesector te verrichten, terwijl een dergelijke erfdienstbaarheid niet ten gunste van een onderneming kan worden gevestigd op grond dat zij de kennisgevingsplicht van artikel 6, lid 4, van de energiewet is nagekomen.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 5 Verzoekster heeft tegen de bestreden maatregel bestuurlijk beroep ingesteld, waarbij zij heeft aangevoerd dat § 11, lid 1, van de energiewet moet worden uitgelegd in overeenstemming met het Unierecht, aangezien het onderscheid tussen een onderneming die in de elektriciteitssector werkzaam is op grond van een vergunning en een onderneming die heeft voldaan aan de kennisgevingsplicht teneinde een erfdienstbaarheid te kunnen vestigen de grotere elektriciteitsproducenten bevoordeelt, de mededinging verstoort en de toegang van kleinere producenten tot de elektriciteitsmarkt belemmert, wat in strijd is met de geharmoniseerde normen van het Unierecht betreffende de elektriciteitsmarkt.
- 6 De Správny súd v Banskej Bystrici (bestuursrechter Banská Bystrica, Slowakije; hierna: „bestuursrechter”) heeft het bestuurlijke beroep bij uitspraak van 23 november 2023 (hierna: „bestreden uitspraak”) afgewezen en heeft ingestemd met verweerders interpretatie dat een erfdienstbaarheid krachtens § 11, leden 1 en 8, van de energiewet alleen kan worden gevestigd ten gunste van een „vergunninghouder” en derhalve bij uitsluiting aan een energiebedrijf dat beschikt over een vergunning in de zin van § 6, lid 2, van de energiewet. De bestuursrechter heeft geoordeeld dat nakoming wordt gegeven aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 8, lid 3, van de richtlijn interne markt elektriciteit door aan kleine elektriciteitsproducenten toe te staan om in de elektriciteitssector werkzaam te zijn op grond van de nakoming van de kennisgevingsplicht van § 6, lid 4, van de energiewet en dat in dat verband een vereenvoudigde en gestroomlijnde vergunningsprocedure wordt gehanteerd waarbij rekening gehouden wordt met de beperkte grootte en het potentiële effect van dergelijke producenten. Daaruit volgt evenwel niet dat een kleinere elektriciteitsproducent ook dezelfde rechten moet krijgen, met name op het gebied van het recht van toegang tot andermans terrein. De bestuursrechter is van oordeel dat de richtlijn interne markt elektriciteit voor grotere producenten slechts een andere aanpak dan voor kleinere producenten vereist wat betreft hun toegang tot de markt, namelijk met betrekking tot de voorwaarden waaronder zij hun activiteiten kunnen uitoefenen. Wanneer de vestiging van erfdienstbaarheden ook wordt toegestaan ten gunste van kleinere elektriciteitsproducenten, zou dat ertoe leiden dat het aantal bezwaarde terreinen zou toenemen, wat naar het oordeel van de bestuursrechter een aanzienlijke inbreuk op de eigendom van derden zou vormen. De bestuursrechter is van oordeel dat de bepalingen inzake erfdienstbaarheid waardoor vergunninghouders worden bevoordeeld geen beperking van de bedrijfsuitoefening vormen, aangezien een kleine elektriciteitsproducent de

vestiging van een erfdiensbaaheid kan aanvragen overeenkomstig § 151n en volgende van het burgerlijk wetboek of, indien geen overeenkomst wordt bereikt, door in dat verband een passende vordering in te stellen bij de rechter.

- 7 Verzoekster heeft bij de verwijzende rechter cassatieberoep tegen de bestreden uitspraak ingesteld en heeft daarbij dezelfde argumenten aangevoerd als in het kader van haar bestuurlijke beroep. Zij heeft aangevoerd dat de mogelijkheid om een erfdiensbaaheid te vestigen krachtens het burgerlijk wetboek niet kan worden vergeleken met een wettelijke erfdiensbaaheid, aangezien die laatste rechtstreeks en van rechtswege ontstaat, terwijl voor de doeleinden van de vestiging van een erfdiensbaaheid op grond van het burgerlijk wetboek een overeenkomst moet worden gesloten. Een erfdiensbaaheid kan alleen bij rechterlijke beslissing worden gevestigd in de gevallen waarin de wet uitdrukkelijk voorziet en dus niet voor de doeleinden van de uitoefening van activiteiten in de energiesector. Verzoekster heeft verzocht om de bestreden uitspraak van de bestuursrechter te vernietigen en om de zaak naar deze rechter terug te verwijzen.
- 8 In zijn antwoord op het cassatieberoep heeft verweerder de in de bestreden maatregel uiteengezette argumenten grotendeels herhaald en daaraan toegevoegd dat in het kader van de energiewet reeds rekening is gehouden met de omzetting van de relevante bepalingen van het Unierecht. Op die gronden heeft hij verzocht om het cassatieberoep af te wijzen.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 9 De verwijzende rechter is tot de slotsom gekomen dat, gelet op de feiten zoals die zijn uiteengezet in de bestuurlijke en de gerechtelijke stukken, de vraag rijst hoe het begrip „vergunninghouder” in de zin van § 11, lid 1 en volgende, van de energiewet moet worden uitgelegd. Deze vraag moet worden beantwoord om te kunnen beoordelen of verzoekster krachtens die bepaling aanspraak kan maken op een wettelijke erfdiensbaaheid. In het kader van de Slowaakse wetgeving strekt de vestiging van een erfdiensbaaheid ertoe de rechten van de landeigenaar ten gunste van een ander te beperken voor de doeleinden van diverse handelingen. Een erfdiensbaaheid kan van rechtswege worden gevestigd dan wel bij besluit van een overheidsinstantie of op grond van een overeenkomst.
- 10 Verweerder en de bestuursrechter betogen dat alleen een energiebedrijf dat werkzaam is op grond van een vergunning in de zin van § 6, lid 2, van de energiewet kan worden geacht een vergunninghouder te zijn en bijgevolg krachtens § 11, lid 1 en volgende, van die wet aanspraak kan maken op een naar nationaal recht gevestigde wettelijke erfdiensbaaheid. In het licht van artikel 8, lid 3, van de richtlijn interne markt elektriciteit verzoekt verzoekster om het begrip „vergunninghouder” uit te leggen in overeenstemming met het Unierecht, zodat een wettelijke erfdiensbaaheid ook kan worden gevestigd ten gunste van een energiebedrijf dat zijn activiteiten uitoefent op grond van de nakoming van de

kennisgevingsplicht van § 6, leden 4 en 5, van de energiewet en derhalve ook ten gunste van een klein energiebedrijf.

- 11 De verwijzende rechter heeft vastgesteld dat de nationale voorschriften van § 6, leden 4 en 5, van de energiewet strekken tot omzetting van artikel 8, lid 3, van de richtlijn interne markt elektriciteit, waarbij aan kleine gedecentraliseerde elektriciteitsproducenten wordt toestaan om hun activiteiten uit te oefenen op grond de nakoming van hun kennisgevingsplicht en derhalve in het kader van een vereenvoudigde vergunningsprocedure. Bij de huidige uitlegging en toepassing van de nationale regeling hebben energiebedrijven die werkzaam zijn volgens een dergelijke vereenvoudigde procedure evenwel geen toegang tot wettelijke erfdienstbaarheden in de zin van § 11, leden 1 en 8, van de energiewet, die bedoeld zijn om de toegang tot de markt, de werking op de markt en de levering van elektriciteit aan de verbruikers te vergemakkelijken en die hen in staat stellen om zonder toestemming van een derde de handelingen te verrichten waarnaar onder meer wordt verwezen in § 11, lid 1, onder a) tot en met c), f) en g), van die wet.
- 12 De verwijzende rechter is van oordeel dat het doel en de strekking van artikel 8, lid 3, van de richtlijn interne markt elektriciteit erin bestaan om voor gedecentraliseerde producenten een vereenvoudigde toegang tot de elektriciteitsmarkt te verzekeren en om aldus zorg te dragen voor een concurrerende omgeving op de elektriciteitsmarkt (meer elektriciteitsproducenten), de decentralisatie van de elektriciteitsproductie (zodat ook kleine producenten toegang krijgen tot de markt en worden beschermd tegen het monopolie van grote elektriciteitsleveranciers), de bevordering van hernieuwbare energiebronnen en, uiteindelijk, het bieden van voordeel aan de consument door toedoen van lagere elektriciteitsprijzen als gevolg van een gezonde mededinging op de energiemarkt (overwegingen 2, 6, 11, 12, 14 en 79 van de richtlijn betreffende de interne markt voor elektriciteit). De cassatierechter is evenwel van oordeel dat, zoals hierboven is aangegeven, die doelstelling van de richtlijn interne markt elektriciteit niet kan worden verwezenlijkt indien de nationale wetgever ten aanzien van kleine elektriciteitsproducenten enerzijds voorziet in een specifieke vergunningsprocedure maar hun anderzijds de voordelen ontzegt waarop andere elektriciteitsproducenten, die werken volgens het complexere vergunningsstelsel van artikel 8, lid 1, van de richtlijn, wel aanspraak kunnen maken.
- 13 De verwijzende rechter herinnert eraan dat artikel 8, leden 1 en 3, van de richtlijn interne markt elektriciteit moet worden uitgelegd in overeenstemming met artikel 9, lid 1, van de richtlijn. Uit de rechtspraak van het Hof volgt namelijk dat in die laatste bepaling het van toepassing zijnde algemene beginsel van non-discriminatie is neergelegd. Overeenkomstig artikel 9, lid 1, van de richtlijn interne markt elektriciteit waarborgen de lidstaten dat een door concurrentie gekenmerkte elektriciteitsmarkt tot stand komt en dat ondernemingen niet worden gediscrimineerd. Bij de verwijzende rechter is twijfel gerezen over de vraag of nationale regelingen zoals die welke in het hoofdgeding aan de orde zijn ertoe

strekken om dat doel te verwezenlijken. Bij deze regelingen wordt aan kleine elektriciteitsproducenten die werkzaam zijn op grond van een vereenvoudigde vergunningsprocedure in de zin van artikel 8, lid 3, van de richtlijn de toegang tot bepaalde rechten ontzegd en kunnen dergelijke producenten geen aanspraak maken op wettelijke erfdienstbaarheden, die door de betreffende lidstaat wel worden toegekend aan grotere elektriciteitsproducenten die werkzaam zijn op grond van de complexere vergunningsprocedure van artikel 8, lid 1, van de richtlijn.

- 14 De verwijzende rechter wijst erop dat bij het oplossen van de onderhavige situatie in aanmerking moet worden genomen dat in het kader van de vereenvoudigde vergunningsprocedure rekening wordt gehouden met de beperkte grootte van de elektriciteitsproducent en met het potentiële effect ervan en dat artikel 9, lid 1, van voornoemde richtlijn het derhalve mogelijk maakt om de rechten en verplichtingen van dergelijke producenten tot op zekere hoogte te beperken. Het is evenwel de vraag of die rechten en verplichtingen aldus kunnen worden beperkt dat het doel van artikel 8, lid 3, van die richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 9, lid 1, ervan, volledig teniet wordt gedaan.
- 15 Op basis van de huidige uitlegging en toepassing van de nationale wetgeving kan een vergunningsprocedure niet worden aangevraagd door een kleine elektriciteitsproducent, die zijn activiteiten slechts kan uitoefenen op grond van de nakoming van zijn kennisgevingsplicht. Daardoor wordt de toegang tot rechten uit hoofde van wettelijke erfdienstbaarheden in elk geval aan een dergelijke producent ontzegd op de enkele grond dat hij een kleine producent is. De nationale regelingen verschaffen kleine ondernemingen geen toereikend equivalent, aangezien kleine energiebedrijven een dergelijke erfdienstbaarheid slechts langs contractuele weg kunnen afdwingen wanneer een derde daar onder strikte voorwaarden mee instemt in het kader van een betrekkelijk lange gerechtelijke procedure.
- 16 De verwijzende rechter is van oordeel dat bij de vestiging van wettelijke erfdienstbaarheden uit hoofde van de nationale criteria ter zake van de toekenning van de daaruit voortvloeiende rechten „voor zover dat noodzakelijk en in het algemene belang is” mogelijkerwijs rekening wordt gehouden met de aard van kleine gedecentraliseerde producenten. Thans kunnen de verwijzende rechter en de nationale autoriteiten deze criteria evenwel niet toepassen, aangezien kleine elektriciteitsproducenten die werkzaam zijn op grond van een vereenvoudigde vergunningsprocedure volgens de huidige uitlegging en toepassing van de wetgeving bij voorbaat van het aanvragen van dergelijke erfdienstbaarheden zijn uitgesloten.
- 17 De verwijzende rechter wenst derhalve te vernemen of het vereiste om artikel 8, leden 1 en 3, en artikel 9, lid 1, van de richtlijn interne markt elektriciteit uit te leggen in overeenstemming met het Unierecht ertoe strekt om het begrip „vergunninghouder” in de zin van § 11, leden 1 en 8, van de energiewet ruim uit te leggen, zodat het krachtens § 6, leden 4 en 5, van de energiewet ook kan

worden toegepast ten aanzien van kleine elektriciteitsproducenten. Twijfel bestaat derhalve over de vraag of de betreffende nationale bepalingen binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen en of zij in overeenstemming zijn met artikel 8, leden 1 en 3, gelezen in samenhang met artikel 9, lid 1, van de richtlijn interne markt elektriciteit.